

Sygn. akt VI GC 1037/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: Anna Mącznik

po rozpoznaniu w dniu 31 października 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

M. C.

przeciwko:

(...) SA w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda M. C. kwotę 10 564,00 zł (dziesięć tysięcy pięćset sześćdziesiąt cztery złote) z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 10 470,60 zł (dziesięć tysięcy czterysta siedemdziesiąt złotych sześćdziesiąt groszy) od dnia 20 sierpnia 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

- 93,50 zł (dziewięćdziesiąt trzy złote pięćdziesiąt groszy) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

2) oddala powództwo w pozostałym zakresie;

3) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5 900,00 zł (pięć tysięcy dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1037/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 maja 2016 roku powódka M. C. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 11 645,10 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 11 551,90 zł od dnia 20 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty, od kwoty 93,50 zł od dnia 16 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia z dnia 20 lipca 2013 r. uległ uszkodzeniu samochód marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanego J. B.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawy kolizji drogowej była pozwana. Pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego

przyznała pozwanej kwotę 8 688,04 zł. Na podstawie umowy cesji z dnia 8 marca 2016 r. powódka nabyła od poszkodowanej wierzytelność w stosunku do pozwanej. Z uwagi na istniejące wątpliwości co do treści kalkulacji sporządzonej w toku likwidacji powódka zleciła profesjonalnemu podmiotowi sporządzenie kosztorysu dla ustalenia prawidłowej wysokości szkody. W zleconym kosztorysie rzeczoznawca ustalił, że szkoda zamyka się w kwocie 20 239,95 zł w związku z czym powódka dążąc do polubownego uregulowania sporu złożyła stosowną reklamację jednak pozwana nie zmieniła swojej decyzji w zakresie wypłaconego odszkodowania.

W dniu 21 września 2016 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Tychach Wydziale VI Gospodarczy w sprawie o sygn. akt VI GNc 1876/16/5 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że pomiędzy stronami spornym jest wskazując, iż koszt naprawy pojazdu został niesłusznie przez powódkę zawyżone. Pozwana podniosła również, że zwrot kosztów prywatnej opinii rzeczoznawcy jest nie uzasadniony jako nie pozostający w bezpośrednim związku ze szkodą.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Dnia 20 lipca 2013 r. uległ uszkodzeniu samochód marki V. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność poszkodowanego J. B.. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Pozwana po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego przyznała pozwanej kwotę 8 688,04 zł.

Dowód: akta szkody (k. 46-65).

Na podstawie umowy cesji z dnia 8 marca 2016 r. powód nabył od poszkodowanego wierzytelność w stosunku do pozwanej.

Dowód: umowy cesji wierzytelności (k. 21).

A. P. tytułem sporządzenia kalkulacji w systemie (...) wystawiła na rzecz powódki fakturę VAT opiewającą na kwotę 93,50 zł netto tj. 115 zł brutto.

Dowód: faktura (k. 25).

Powódka złożyła pozwanej reklamację wzywając ją do zapłaty łącznie kwoty 11 645,41 zł.

Dowód: reklamacja (k. 22-23), mail (k. 24).

Koszt naprawy samochodu V. (...) o nr rej. (...) przy użyciu części oryginalnych wynosi 19 158,95 zł. Wartość samochodu przed szkodą na okres jej zaistnienia wynosiła 26 000 zł.

Dowód: opinia biegłego sądowego M. D. (k. 89-104), ustna opinia biegłego sądowego M. D. (k. 130-131), kalkulacja (k. 11-20).

Oceniając materiał dowody zgromadzony w sprawie stwierdzić należy, że Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów, gdyż nie zostały zakwestionowane przez strony postępowania.

Ustalając stan faktyczny sprawy Sąd uwzględnił treść pisemnej opinii biegłego sądowego M. D. z dnia 8 kwietnia 2017 r., oraz ustnej opinii biegłego sądowego M. D. z dnia 31 października 2017 r. uznając, iż wnioski obu opinii są pełne, rzetelne, logiczne i odpowiedziały na przedstawione biegłemu zagadnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez M. C. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie w części.

W niniejszej sprawie spornym pomiędzy stronami był koszt naprawy oraz kwestia zasadność zwrot kosztów poniesionych przez powoda na sporządzenie prywatnej opinii rzeczoznawcy.

Zgodnie z art. 436 § 2 k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych.

Pozwana przyjęła odpowiedzialność za zdarzenie z dnia 13 maja 2014 roku. W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Bezspornym było, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy. Powstanie szkody w majątku poszkodowanego również nie podlegało zakwestionowaniu.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powódka w należyty sposób wykazała, iż skutecznie nabyła przedmiotową wierzytelność od poszkodowanego.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym § 4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013.392 ze zm.), umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wynikłe z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków.

Na podstawie art. 34 ust. 1 powołanej ustawy można ustalić, że z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Podobnie jak w przypadku wszystkich rodzajów ubezpieczeń OC, zakres odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń za powstałą szkodę jest uzależniony od zakresu odpowiedzialności ubezpieczonego - posiadacza lub kierującego pojazdem. Zakład ubezpieczeń zamiast niego naprawia wyrządzone szkody. Odszkodowanie ubezpieczeniowe ustala się i wypłaca w

granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem. Jego wysokość (o ile nie przekracza kwoty sumy gwarancyjnej) winna odpowiadać wysokości odszkodowania należnego od ubezpieczonego na podstawie ogólnych zasad odpowiedzialności, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania. Poszkodowany jest uprawniony do odszkodowania w pełni pokrywającego szkodę wyrządzoną ruchem pojazdu mechanicznego. Obejmuje ono zarówno straty, jak i korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. Nie ma również znaczenia, czy jest to wywołana wypadkiem pojazdu mechanicznego szkoda na osobie (uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia lub śmierć) czy też szkoda na mieniu (utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia).

Należy wskazać, iż w Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 r. o sygn. III CZP 32/03 wskazał, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. Nadto Sąd Najwyższy wskazał, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczania, która może być zróżnicowana, nie kompensowałoby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte przez podmiot dokonujący naprawy były wyższe od przeciętnych (wyrok SN z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004, nr 4, poz. 51).

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu motoryzacji, który w sporządzonej opinii stwierdził, że koszt naprawy samochodu V. (...) o nr rej. (...) przy użyciu części oryginalnych wynosi 19 158,95 zł. Biegły wskazał również, że wartość samochodu przed szkodą na okres jej zaistnienia wynosiła 26 000 zł. Sąd w całości przychylił się do stanowiska biegłego. Zdaniem Sądu uzasadniony koszt naprawy samochodu V. (...) o nr rej. (...) wynosił 19 158,95 zł, natomiast wartość samochodu przed szkodą na okres jej zaistnienia wynosiła 26 000 zł.

W zakresie zasadności i wysokości żądanych przez powoda kosztów zlecenia prywatnej opinii w ocenie Sądu na tle stanu faktycznego przedmiotowej sprawy, zgodzić należy się z istnieniem adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem - kolizją drogową, a szkodą w postaci, nie tylko wydatków związanych z naprawą uszkodzonego pojazdu, ale i kosztów prywatnej opinii rzeczoznawcy zleconej przez powoda (art. 361 k.c.). W sytuacji, gdy zakład ubezpieczeń zaprzecza swojemu obowiązkowi wypłaty pełnej wysokości odszkodowania, strona poszkodowana niejako zmuszona zostaje do poparcia swoich roszczeń opinią rzeczoznawcy. W ocenie Sądu, w stanie faktycznym niniejszej sprawy koniecznym było więc przed wystąpieniem z powództwem zwrócić się do osoby posiadającej wiedzę fachową o wydanie odpowiedniej ekspertyzy, w oparciu o którą powódka była w stanie określić wysokość wierzytelności, a w konsekwencji oznaczyć wysokość żądania pozwu. Koszt przedmiotowej ekspertyzy stanowi obecnie stratę w majątku powódki, która pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z działaniem sprawcy polegającym na spowodowaniu szkody i odmowie zakładu ubezpieczeń wypłacenia pełnej wysokości odszkodowania poszkodowanemu (por. glosa E. Tomaszewskiej do uchwały SN z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt III CZP 24/04). Koszt sporządzenia prywatnej ekspertyzy, w której na żądanie powódki ustalono koszty naprawy uszkodzonego pojazdu, uznać należało zatem za ekonomicznie uzasadniony wydatek. Odszkodowanie z umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody za szkody powinno tym samym obejmować także i ten wydatek poniesiony przez powódkę.

Biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powodów roszczenie za zasadne w części w związku z tym w punkcie 1 sentencji wyroku zasądzone od pozwanej na rzecz powodów kwotę 10 564 złotych, tj. kwotę ustalonych kosztów naprawy oraz kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy pomniejszoną o wypłaconą już przez pozwaną część odszkodowania.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził ustawowe odsetki od kwoty 10 470,60 zł od dnia 20 sierpnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015

r. i odsetki ustawowe za opóźnieni od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz odsetki ustawowe za opóźnieni od kwoty 93,50 zł od dnia 16 maja 2016 r. do dnia zapłaty.

W związku z uznaniem przez Sąd dochodzonego roszczenia w części tj. w kwocie 10.564 złotych, Sąd oddalił powództwo w zakresie pozostałej kwoty, tj. 1081,10 złotych orzekając o tym w punkcie 2 sentencji wyroku.

Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W niniejszej sprawie powódka uległa tylko co do nieznaczej części swego żądania w związku z czym Sąd postanowił włożyć na stronę pozwaną obowiązek zwrotu wszystkich kosztów. Na łączną kwotę kosztów postępowania strony powodowej złożyły się kwoty: 583 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 500 zł tytułem uiszczonej zaliczki na poczet sporządzenia opinii przez biegłego sadowego oraz 4800 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800) co daje łączną kwotę 5900 zł.

SSR Jolanta Brzęk